

Arrest

nr. 132 939 van 7 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DEVOS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Afghanistan en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in de provincie Laghman, meer bepaald in het district Alisheng in het dorp Saparo. De laatste maand voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef u bij uw broer in Jalalabad stad, provincie Nangarhar.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met de Taliban. Uw vader werkte als elektronisch ingenieur voor de Afghaanse overheid. Omwille van deze activiteiten werd hij bedreigd. Omdat hij deze bedreigingen negeerde pleegden de Taliban een inval op het huis van uw familie. Uw ouders

werden hierbij vermoord. U en uw broer verbleven hierop in Jalalabad stad. Nadat uw broer er werd aangevallen door de Taliban besloot u het land te verlaten. Op 12 januari 2011 kwam u in België aan en diende u een eerste asielaanvraag in. Op 4 december 2012 nam het CGVS hierin een beslissing tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18 juni 2013 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in beroep eenzelfde beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan en diende op 20 februari 2014 een tweede asielaanvraag in. Na uw vertrek kende uw broer nog problemen met de Taliban. Hij werd bedreigd en zijn zoon werd ontvoerd en vermoord. Omwille van aanhoudende problemen met de Taliban, verliet hij Jalalabad en keerde hij terug naar Laghman. U nam in België deel aan demonstraties en aan een actie van afgewezen Afghaanse asielzoekers in een kerk.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een foto van uw broer, een scan van een brief van de taliban gericht aan uw broer, een foto van de overleden zoon van uw broer, een kopie van het doodcertificaat van de zoon van uw broer, een brief ter ondersteuning van uw nieuwe asielaanvraag, een foto van uw aanwezigheid in een kerk tijdens een actie van Afghaanse asielzoekers en een medisch attest.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw tweede asielaanvraag baseert op motieven (problemen met de Taliban) die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen motieven en omdat Jalalabad stad als een veilig en redelijk vestigingsalternatief voor u kon worden beschouwd. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast en wordt het onderzoek in het kader van uw tweede asielaanvraag beperkt tot de door u aangehaalde nieuwe gegevens, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag heeft u geen nieuwe elementen aangebracht die van aard zijn om de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw eerste aanvraag te herstellen en/of om alsnog te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw bewering dat uw broer na uw vertrek uit Afghanistan nog steeds problemen kende met de Taliban dient te worden gesteld dat deze bewering betrekking heeft op feiten die voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet en die ongeloofwaardig werden bevonden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van feiten die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, wijzigt hier zodoende niets aan. Bovendien zijn uw verklaringen dienaangaande tegenstrijdig. Tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u namelijk dat uw broer al 6 maanden na de indiening van uw eerste asielaanvraag ongeveer in juli 2011, naar Laghman zou teruggekeerd zijn (CGVS, p. 5 en 6 – tweede asielaanvraag). Tijdens het gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag dat plaatsvond op 13 april 2012, dit is een 9 tal na juli 2011), zei u echter dat uw broer zich op dat moment nog steeds in Jalalabad bevond (CGVS, p. 8 en 20 – eerste asielaanvraag). Toen u met deze contradictie werd geconfronteerd, stelde u enkel dat dit niet klopt en gaf u aan dat u toen enkel sprak over documenten die uit Jalalabad kwamen en dat u misschien niet goed begrepen werd (CGVS, p. 6-8 – tweede asielaanvraag). Deze verklaring is niet afdoende aangezien in het kader van uw eerste asielaanvraag u duidelijk gevraagd werd of uw broer zich op dat moment nog in Jalalabad bevond (CGVS, p. 20 – eerste asielaanvraag). Ook dit is volledig in tegenspraak met uw eigen verklaringen dat uw broer reeds in juli 2011 zou vertrokken zijn uit Jalalabad en zou teruggekeerd zijn naar Laghman (CGVS, p. 6 – tweede asielaanvraag). Daarnaast zijn uw verklaringen niet eensluidend met de door u de door u neergelegde stukken dienaangaande. Daar waar u beweerde dat uw broer in juli 2011 Jalalabad verliet en teruggekeerde naar Laghman (CGVS, p. 6 – tweede asielaanvraag) wordt uw broer in de brief van de taliban die dateert van de 3de dag van de 5de maand 1391 (omgerekend 24 juli 2012) omschreven als bewoner van de stad Jalalabad (CGVS, p. 12 – tweede asielaanvraag). Uw verklaring dat de taliban niet wisten dat uw broer toen al zou teruggekeerd zijn naar Laghman (CGVS, p. 13 – tweede asielaanvraag) is evenmin afdoende. Indien de taliban uw broer daadwerkelijk zouden viseren, lijkt het onwaarschijnlijk dat de Taliban niet zouden weten dat uw broer niet langer in Jalalabad woonachtig was. Daar waar in het doodscertificaat het overlijden van de zoon van uw broer wordt vastgesteld op 5 november 2013, wordt in de eerder vermeldde brief van de taliban, dd. 24 juli 2012, dan weer gesteld dat diezelfde zoon van uw oom al overleden zou zijn (CGVS, p. 14 en 15 – tweede aanvraag).. .

Wat uw deelname aan demonstraties en uw deelname aan een protestactie van Afghaanse asielzoekers betreft, kan voorts nog worden vermeld dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat de Afghaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn en/of dat u hierdoor persoonlijk problemen zou kennen en u aldus redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat uw medische problemen, die u staaft met een medisch attest, dient ten slotte te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. De door u neergelegde documenten wijzigen hieraan niets. De brief ter ondersteuning van uw nieuwe asielaanvraag is van algemene aard en zegt niets over uw persoonlijke situatie. Foto's geven geen uitsluitsel over de identiteit van de daarop afgebeelde personen en/of over de omstandigheden waarin en/of de plaats waar ze genomen werden. De inhoud van de door u neergelegde documenten, meer bepaald de dreigbrief en het overlijdensattest, strookt zoals reeds vermeld niet met uw eigen verklaringen. Documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is. Ten slotte kan nog worden opgemerkt uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd.5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder ‘complexe aanslagen’. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde ‘hoge profielen’. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP’s uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP’s op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS en de RvV vastgesteld dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad, voornamelijk omdat uw broer en zijn gezin in Jalalabad wonen, en u op die manier over een afdoend en veilig familiaal netwerk beschikt.

In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u echter dat uw broer, die in Jalalabad woonde, sinds juli 2011 teruggekeerd zou zijn naar de provincie Laghman (CGVS, p. 5) waardoor u niet meer over een veilig en redelijk vestigingsalternatief zou beschikken in Jalalabad. Er moet echter worden vastgesteld dat zoals blijkt uit eerder gedane vaststellingen (zie supra) blijkt dat uw verklaringen over uw broer en zijn vertrek uit Jalalabad ongeloofwaardig zijn, zodat kan worden gesteld dat uw broer wellicht nog

steeds in Jalalabad verblijft en u nog steeds over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Afghanistan kan beschikken.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u nog steeds in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De informatie waarover het CGVS beschikt is aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève. De bewering dat verzoekers documenten zijn nagemaakt berust enkel op algemene assumpties. Verzoeker stelt verder dat hij er meermaals op gewezen heeft dat de Afgaanse kalender niet overeenstemt met de Belgische, dat hij niet vertrouwd is met deze laatste en dat de data niet eenvoudigweg kunnen worden omgerekend. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker zeer jong was toen hij naar België vluchtte en ten tijde van zijn eerste asielaanvraag. Ook acht verzoeker de kans groot dat hij de vragen verkeerd begrepen heeft en/of geïntimideerd was door het interview.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat zijn volledige familie in de provincie Laghman verblijft.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een brief van de taliban, een medisch attest van overlijden van de zoon van zijn broer, een foto van de overleden zoon van zijn broer, een certificaat van woonstcontrole van zijn broer afgeleverd door de lokale overheid van Laghman, een handgeschreven bevestiging van de lokale overheid dat het verblijf van zijn broer bevestigt, een bewijs van afstamming, een identiteitsbewijs van zijn broer, twee foto's van het huis van zijn broer en een DVD met een mondelinge getuigenis van de kopschef van de lokale politie van Laghman over de woonplaats van zijn broer.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met

algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.6. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 6 december 2012 afgewezen omdat de problemen die hij verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor zijn vlucht en asielaanvraag in België op verschillende punten onvoldoende overtuigend en onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging vanwege de taliban aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. De door verzoeker aangehaalde beroepsactiviteiten van zijn vader en de problemen die hij hierdoor zou verkregen hebben vanwege de taliban worden niet geheel betwist door het commissariaat-generaal, hoewel verzoekers verklaringen hierover op verschillende punten ook eerder vaag en weinig doorleefd overkomen. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker – zo hij hypothetisch gezien al iets te vrezen zou hebben – de aangehaalde problemen zou kunnen vermijden door zich te hervestigen in Jalalabad stad waar zijn broer op dit moment ook verblijft samen met zijn gezin. Betreffende het vage en weinig doorleefde karakter van verzoekers verklaringen over de beroepsactiviteiten van zijn vader en de problemen die hij hierdoor zou gekregen hebben, motiveert de commissaris-generaal dat (i) hoewel de beroepsactiviteiten van verzoekers vader niet geheel betwist worden, opgemerkt moet worden dat verzoeker op een aantal concrete vragen hieromtrent gesteld een eerder vaag en oppervlakkig antwoord kan geven en dat van verzoeker toch redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij op dergelijke vragen een iets meer concreet antwoord zou kunnen geven, aangezien de beweerde directe reden voor zijn vlucht rechtstreeks verbonden is met de problemen die zijn vader heeft gekend vanwege de taliban naar aanleiding van het werk dat hij deed, (ii) verzoeker geen documenten of foto's kan tonen van zijn vader en van zijn beroepsactiviteiten, dat de verklaring dat verzoeker niet wist dat deze documenten belangrijk zouden zijn, weinig logisch en weinig aannemelijk overkomen aangezien verzoeker stelt dat de werkzaamheden van zijn vader en de problemen vanwege de taliban die daaruit voortkwamen rechtstreeks verbonden zijn met de incidenten die daarop volgden en die aanleiding waren voor zijn vlucht, (iii) de verklaringen van verzoeker omtrent de problemen die zijn vader kende omwille van zijn werkzaamheden op verschillende punten eerder vreemd en weinig logisch overkomen, wat dan ook ernstige vragen stelt bij de geloofwaardigheid hierover, dat het zeer vreemd, weinig logisch en bijgevolg weinig aannemelijk overkomt dat de taliban gedurende 3 à 4 jaar brieven zouden hebben gestuurd aan verzoekers vader met telkens lange tussenperiodes en zonder enige concrete actie, dat indien zij werkelijk geïnteresseerd waren in zijn vader en indien zij werkelijk wilden dat hij stopte met zijn werk en hen vervoegde in hun jihadstrijd, er logischerwijze kan verwacht worden dat zij meer concrete actie zouden ondernemen in plaats van de jarenlange bedreigingen zonder resultaat waarbij ze verzoekers vader eigenlijk de kans gaven om zijn voorzorgsmaatregelen te nemen of om hulp of bescherming te zoeken, (iv) verzoekers verklaringen dat hij de brieven niet kan voorleggen omdat ze bij de regering zijn voor een klacht en dat hij zijn broer niet vroeg om ze op te sturen daar hij niet wist dat hij andere documenten zou moeten tonen dan zijn taskara en de problemen van zijn broer, zeer vreemd en weinig aannemelijk overkomen gezien deze documenten deel uitmaken van de kern van het asielverhaal, dat deze blijk van gebrek aan interesse de geloofwaardigheid van wat verzoeker hierover vertelt ondermijnt, dat verzoekers verklaringen over het verder verloop van de klacht en de documenten betreffende de klacht ook weinig

logisch en weinig overtuigend zijn aangezien deze documenten rechtstreeks verbonden zijn met de kern van zijn relaas, (v) er een incoherentie vastgesteld wordt op het gebied van tijdsituering die verzoeker geeft voor het moment van het bezoek van de taliban aan zijn familie, waarbij zijn beide ouders om het leven zouden zijn gekomen, en het moment waarop verzoeker vertrokken is uit Afghanistan, dat een dergelijke inconsistentie op gebied van datering van deze essentiële en ingrijpende gebeurtenis in het verhaal van verzoeker ernstige vragen oproept bij zijn geloofwaardigheid, (vi) verzoekers verklaringen omtrent het incident dat in zijn familiewoning plaatsvond en waarbij zijn beide ouders om het leven kwamen, zeer vaag en weinig concreet blijven, dat het feit dat hij niet meer concrete informatie kan geven zeer vreemd en weinig aannemelijk overkomt, daar het immers om een zeer aangrijpende gebeurtenis in zijn leven gaat die mede de directe aanleiding voor zijn vlucht was, dat verzoeker ook geen aangifte heeft gedaan bij de politie en dat de politie zelfs niet ter plaatse zou zijn gekomen en dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen ter bevestiging van zijn verklaringen over het overlijden van zijn ouders, (vii) ook verzoekers verklaringen aangaande het incident met zijn broer toen hij en zijn broer in Jalalabad verbleven eerder vaag en weinig specifiek overkomen, (viii) de reden die verzoeker geeft voor het vervolgen van zijn broer door de taliban, namelijk dat als je in Afghanistan met de autoriteiten werkt dan je hele familie in gevaar is, onlogisch overkomt aangezien zijn vader op dat moment reeds vermoord was en dus niet meer voor de autoriteiten werkte en nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij of zijn broer ook maar iets te maken zouden hebben gehad met het werk van zijn vader en dus na zijn dood nog een bewust doelwit zouden kunnen geweest zijn voor de taliban, (ix) verzoeker niets kan vertellen bij de documenten die hij voorlegt ter staving van dit relaas, dat hij niet weet wat er in staat daar hij niet kan lezen, terwijl hij verklaarde 5 jaar naar school te zijn geweest alsook dat verzoeker foto's voorlegt van de verwondingen van zijn broer maar geen enkele foto kan voorleggen waarop hij en zijn broer samen te zien zijn en hij dan ook geen enkel bewijs levert dat de persoon op de foto werkelijk zijn broer is, (x) hoewel het CGVS op basis van verzoekers verklaringen het werk van zijn vader niet volledig betwist, verzoeker op basis van diezelfde verklaringen niet op voldoende overtuigende wijze aantoont dat dit zou geresulteerd hebben in de moord op zijn ouders en een aanslag op zijn broer en dat hij hierdoor ook effectief een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging heeft vanwege de taliban bij een actuele terugkeer naar Afghanistan, dat verzoekers letterlijke verklaringen hierover duidelijk zijn daar hij verklaarde nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest door de taliban, dat de bewering van verzoeker dat de taliban zeiden dat als hij in Afghanistan zou blijven hij dan in de toekomst met de regering zou gaan werken en dat dat niet mocht en hij hen moest vervoegen, louter speculatief van aard is en deze bovendien niet kan aantonen omdat hij het niet belangrijk genoeg vond om de brieven, gericht aan zijn vader en waarin voorgaande vermeld stond, deze te laten opsturen, (xi) uit verzoekers verklaringen over recent contact met zijn familie blijkt dat zijn broer nog steeds in Jalalabad verblijft samen met zijn gezin en dat verzoeker verklaart dat zijn broer niets heeft vernomen van de taliban na zijn vertrek, dat indien de taliban werkelijk op zoek zouden zijn naar verzoeker en zijn broer omwille van het werk van hun vader, logischerwijze kan verwacht worden dat zij nog actief verder zoeken naar de broer, dat ze naar hem zouden informeren in de stad en hem zouden vinden in Jalalabad, dat het feit dat de taliban hem en zijn gezin nu volledig met rust laten volledig verzoekers persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging vanwege de taliban ondermijnt, (xii) de door verzoeker aangebrachte documenten aan de conclusie dat de motieven die verzoeker naar voren schuift ter staving van zijn asielaanvraag als onvoldoende overtuigend, weinig aannemelijk en bijgevolg weinig geloofwaardig worden beschouwd en bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging aantonen zodat hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niets wijzigen, dat de taskara slechts een indicatie is van verzoekers Afghaanse identiteit, dat de documenten enkel waarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielaanvraag, wat *in casu* niet het geval is gelet op de reeds gedane vaststellingen, dat verzoeker weinig concrete duiding kan geven bij de documenten die hij voorlegt betreffende het incident dat zijn broer zou zijn overkomen, dat verzoeker geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning of bevestiging van de problemen die zijn vader zou hebben gehad met de taliban, hoewel verzoeker verklaart dat er verschillende brieven werden verstuurd en dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan, veel valse documenten ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, Afghaanse documenten bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid en identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal dat hoewel verzoeker op basis van zijn verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Alisheng in de provincie Laghman, de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld daar op basis van verzoekers verklaringen hij concludeert dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Jalalabad en dat uit de

informatie waarover hij beschikt blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard, dat de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is en dat er aldus voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 105.181 van 18 juni 2013.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 6, 8, 9, 16). Verzoeker bouwt immers verder op zijn oorspronkelijke asielrelaas en stelt tijdens zijn verklaring die hij aflegt op de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 maart 2014 dat zijn neef 3 maanden geleden ontvoerd en vermoord werd door gewapende mannen (stuk 14, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 15). De geloofwaardigheid van de dood van verzoekers neef wordt echter ondermijnd door de documenten die verzoeker hieromtrent neerlegt. Immers, in de dreigbrief van de taliban, die dateert van 24 juli 2012, wordt bedreigd dat verzoekers broer hetzelfde lot zal ondergaan als zijn vader en zijn zoon (de neef waarover verzoeker sprak). Bijgevolg kan hieruit worden afgeleid dat verzoekers neef reeds in juli 2012 vermoord was (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 15). Uit het door verzoeker neergelegde doodscertificaat van zijn neef blijkt dan weer dat het overlijden werd vastgesteld op 3 november 2013 (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Gewezen op deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker slechts dat hij dit niet weet en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover moet oordelen (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Gelet op voormelde tegenstrijdigheden kan er evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn neef inmiddels werd vermoord. Uit de foto's die verzoeker neerlegt van zijn broer en neef kan evenmin de geloofwaardigheid van zijn relaas worden afgeleid. Nergens blijkt overigens dat het daadwerkelijk om verzoekers broer en neef zou gaan.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de woonplaats van zijn broer. Zo verklaart verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag dat zijn broer zes maanden na zijn eerste asielaanvraag, in juli 2011, van Jalalabad naar Laghman terugkeerde (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). In het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op 13 april 2012 echter expliciet dat zijn broer op dat moment nog in Jalalabad woonde (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker slechts dat hij tijdens zijn eerste gehoor misschien verkeerd verstaan werd, dat hij een dergelijke vraag niet gehad heeft en dat hem enkel gevraagd werd waar zijn documenten vandaan kwamen (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 6). De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag op de vraag of zijn broer wel nog in Jalalabad leeft bevestigend antwoordde (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 20). Bovendien noemde verzoeker expliciet het adres in Jalalabad waar zijn broer woonachtig is (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers broer in de dreigbrief van de taliban die dateert van 24 juli 2012 een inwoner van de stad Jalalabad wordt genoemd (stuk 4, gehoorverslag, p. 12, 15). Voor zover verzoeker dit tracht te verklaren door te stellen dat de taliban niet wist dat hij al teruggekeerd was naar Laghman, stelt de Raad vast dat het geenszins geloofwaardig is dat de taliban hier niet van op de hoogte zou zijn indien zij werkelijk verzoekers broer viseerden (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Overigens is het ook geenszins aannemelijk dat verzoeker verklaart de inhoud van deze brief niet te kennen (stuk 4, gehoorverslag, p. 13). Ook nadat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogmaals op de tegenstrijdige verklaringen wees, het belang van de waarheid vertellen benadrukte en verzoeker de toelating gaf om te overleggen met zijn raadsman, volhardt verzoeker slechts in zijn verklaringen dat zijn broer in juli 2011 reeds naar Laghman verhuisde (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7, 8, 9, 13). Gelet op de tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, kan hier geenszins geloof aan gehecht worden. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij geenszins vertrouwd is met de Belgische kalender, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat van verzoeker tijdens het gehoor geenszins verwacht werd dat hij de Belgische kalender gebruikte en dat verzoeker bij zijn antwoorden telkens de Afghaanse data weergaf. Uit de omrekening van deze data (zie informatie administratief dossier) blijkt echter dat verzoekers verklaringen op verschillende punten tegenstrijdig zijn. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn broer na zijn vertrek begon te werken voor de Amerikanen (stuk 4, gehoorverslag, p. 15). De Raad stelt echter vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat zijn broer werd neergeschoten door de taliban (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 14, 15). Ook in zijn huidige asielaanvraag houdt verzoeker vast aan deze verklaringen, die in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds ongeloofwaardig werden bevonden (stuk 4, gehoorverslag, p. 5, 7, 8). Verzoeker verklaarde overigens tijdens zijn eerste asielaanvraag in dit opzicht dat zijn broer een winkелеigenaar was en dat de hele familie in gevaar zou zijn als hij zou werken bij de autoriteiten (eerste asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag, p. 19). Het is dan

ook geenszins aannemelijk dat de broer van verzoeker net nadat hij werd aangevallen door de taliban zou beginnen werken bij de Amerikanen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op de jonge leeftijd waarop hij naar België kwam, stelt de Raad vast dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld en de kern van zijn asielrelaas.

Wat betreft de overige door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde documenten, stelt de Raad vast dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Met betrekking tot het certificaat van woonstcontrole, de handgeschreven bevestiging van de lokale overheid, het bewijs van afstamming en het identiteitsbewijs van verzoekers broer, stelt de Raad overigens vast dat zij niet voorzien zijn van een beëdigde vertaling. Er dient dan ook te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden door de Raad. Met betrekking tot de DVD stelt de Raad vast dat hierop een man in uniform te zien is die een verklaring aflegt. Echter, is ook deze verklaring niet voorzien van een beëdigde vertaling. Overigens valt hieruit geenszins af te leiden waar en in welke omstandigheden deze opname gemaakt werd en heeft dit een gesolliciteerd en subjectief karakter. Ook uit de door verzoeker neergelegde foto's voor het huis en met leden van de lokale politie kan geenszins worden afgeleid in welke omstandigheden deze werden genomen, noch dat verzoekers broer effectief teruggekeerd is naar Laghman. Ook de geschriften op de jeep op deze foto's zijn niet voorzien van een beëdigde vertaling.

Daarnaast zijn het certificaat van woonstcontrole, de handgeschreven bevestiging, het bewijs van afstamming, het identiteitsbewijs van verzoekers broer en alle eerder neergelegde documenten, zoals bijvoorbeeld de brief van de taliban, slechts (kleur)fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is hoe dan ook relatief.

Ook stelt de Raad vast dat, wat betreft de door verzoeker neergelegde foto van hem tijdens een protestactie van Afghaanse asielzoekers in een kerk (stuk 4, gehoorverslag, p. 11), verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij hierdoor problemen zal kennen in Afghanistan. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde medische documenten zijn in het kader van zijn asielrelaas niet dienstig (stuk 4, gehoorverslag, p. 10).

In kader van verzoekers tweede asielaanvraag legt verzoeker een anoniem document neer waarin wordt geargumenteed dat zijn asielaanvraag in overweging dient te worden genomen omdat hij zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. Wat verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd bij arrest nr. 105.181 van 18 juni 2013 door de Raad vastgesteld dat een interne hervestiging van verzoeker niet onredelijk is: *“Verzoeker verklaarde, zoals blijkt uit het gehoorverslag van 13 april 2012 (gehoorverslag CGVS, p. 20) dat zijn broer en diens gezin op dit moment in Jalalabad wonen zonder daar nu nog enige problemen te ondervinden vanwege de taliban, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat het Commissariaatgeneraal hier enkel uitgaat van veronderstellingen en zijn beslissing dan ook baseert op een veronderstelling. Op de vraag wat hij weet over de huidige situatie van zijn problemen in Afghanistan via zijn broer stelt verzoeker dat zijn broer vertelde dat hij niet buiten gaat, zeker niet tijdens de nacht en niet ver van zijn huis en dat hij bang is en op de vraag of hij nog iets gehoord had van de taliban sinds zijn vertrek, dat zijn broer nog niets gehoord had maar nu ergens anders leeft, maar wel nog in Jalalabad. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn broer een winkeleigenaar is en zijn vader meer dan 12 jaar gewerkt heeft als elektronisch ingenieur. Naar alle waarschijnlijkheid beschikt verzoeker over de nodige financiële middelen om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad. Bovendien heeft verzoeker, volgens zijn verklaringen, de laatste twee maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan in Jalalabad doorgebracht. Verzoeker verklaarde verder 5 jaar naar school te zijn geweest en Dari, Pashtou en een beetje Engels te spreken, wat positief is met het oog op het vinden van werk daar of het verderzetten van zijn studies. In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht op gewezen dat verzoeker beschikt over een afdoend en veilig familiaal netwerk in Jalalabad om verzoeker op te vangen en dat hij, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aantoonde dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in Afghanistan.”* Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn broer in Laghman woonachtig is. Echter, wat er ook van zij, stelt de Raad vast dat verzoeker intussen een volwassen man is, die naast de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde scholing en talenkennis, ook vijf jaar naar school ging in België (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten, mede in het licht van wat voorafgaat, voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Afghanistan”* *“Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict”* van 20 november 2013 en COI Focus *“Afghanistan”* *“Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad”* van 5 december 2013) en aan de verweernota (COI Focus *“Afghanistan”* *“Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict”* van 25 juni 2014 en COI Focus *“Afghanistan”* *“Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad”* van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid.

De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvoien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Verzoeker brengt in het verzoekschrift noch ter terechtzitting informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven. Ook de ingenomen stelling in het reeds eerder vermeld anoniem document dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF